

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

24. Dies Septemb. Spei & præsentia subjacent, & futura: ista, quia contemnit: illa, quia sua esse præsumit. S. Zeno serm. de Fide, Spe, & Char.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

24. DIES SEPTEMB.

Spei & præsentia subjacent, & futura: ista, quia contemnit: illa, quia sua esse præsumit. *S. Zeno serm. de Fide, Spe, & Char.*

Spes. I.

Utrivus ex fonte, sic Spes profuit ex Fide. Quid certius Spe, quæ absentia præsentia proponit, & futura sua esse præsumit? Cur hoc? quia quæcumque uspiam in sacris Literis promittit, illud & certissimè faciet, & fidelissimè exequetur. Priùs solvetur tota terrarum fabrica, priùs cadet è cælo, & Sol, & Luna, ruent è firmamento stellæ, dissipabitur cælorum machina, totaque in chaos antiquum redibit rerum universitas, quàm ut Deus in minimo promisso suo hominem fallat. Sic enim loquitur ipse ore Prophetæ: *(a) Quoniam in me speravit, liberabo eum.* Ut in hoc Dei oraculo, velut in bene fida statione anchoram spei jacias, per siculatiùs hæc verba expende. Promittit Deus: *Liberabo eum.* Non dicit unde, ubi, quando, quomodo. Hinc ea verba intelligenda sunt de quacunque necessitate. Itaque si sit in medio oceano, inter decumanos insanientium fluctuum vortices, liberabo eum de naufragio. Patet in Paulo: si sit in cavea leonum, qui rabidi fame, impetu in eum facto insiliant, ut eum unguibus dilacerent, dentibus comminuant, liberabo eum de ore leonis. Fecit hoc Danieli: si sit in carne vincetus undique catenis, cinctus militum copia, liberabo eum de carcere; Expertus hoc est Petrus: si sit inermis, im-

Bbb 3

bellis,

(a) *Psal. 90. 14.*

bellis, imbecillis, & consurgant adversus eum castra, & armis eum infestent, liberabo eum de manibus inimicorum. Sic actum cum Davide.

II. Vin' majora pericula, unde eum Deus eximat? Si sit in fornace ardente, inter fumantes crepitantium flammarum globos, liberabo eum de incendio. Evenit hoc tribus pueris in fornace Babylonica: si fuerit ab iniquis actoribus falsi criminis immulatus, ab impiis Judicibus, contra omne jus, ad mortem condemnatus, & jam ad ipsum theatrum mortis ducatur, liberabo eum ex ipsis faucibus mortis. Sic contigit Susannæ. Denique, in quacunq; fuerit necessitate, liberabo eum. Sed ob quam causam? eam, quæ est in omnium manu. Audite causam. *Quoniam in me speravit.* Non quia quadraginta diebus jejunavit: non quia flagellis expiatoriis in corpus suum animadvertit: non quia noctes, diesque in obsecrando impendit, non quia lautas in pauperes distribuit eleëmofynas. Sed, *quoniam in me speravit.* Quid facilius, quàm sperare? Ut speres, non opus est movere pedes, ut ambules, nec digitos, ut scribas, nec manus, ut labores, nec oculos, ut legas, nec linguam, ut loquaris: non fatiges, nec corpus, nec animum. Mane in conclavi quietus, immotus, & modestus, speras, & sperando omnia impetras. Hæc si expendis, quomodo adhuc diffidis? Meritò hîc exclamat Salvianus: (a) *O miseria! ô perversitas! homini ab homine creditur, & non creditur Deo. Humanis promissionibus spes commodatur, Deo negatur.* Et paulò post: *Cum elementa omnia, & naturam mundi Dominus noster fidelem fecerat, illi tamen propè ab omnibus non creditur, qui solus fecit, ut rebus omnibus crederetur.*

(a) Ad Eccles. l. 2.

III. Cæterùm, non est spes bona, quæ bonum sibi; proposuit, sed quæ benè. Bonum quidem sperare mali, imò & pessimi possunt, imò & solent. Bona ergò spes est, quæ de vero bono ritè concepta est. Hanc qui habet, stringat, teneat, neque abire eam, vel in ultimis sinat: Sororesque illi jungat Charitatem, & Fidem: hæc spes læta est, & fida, quæ nec sperantem fallit, nec confundit, sed ad optimum provehit, animumque interim sperati boni anticipatione delectat. Quòd si speres, quæ vulgus putat bona; Malum tuum speras, quod vel dilatione te cruciet, vel usura sui tibi noceat. Fac succedat; quod ad corpus attinet, hosti arma paraveris, quod ad fortunam, variæ, & immitis Dominæ subieris jugum: quod ad animum verò ipsum, magna etiam pars in cladem, ac perniciem verti queat; quoniam quæ animum delectant, sæpè & trucidant. Sic benè sperando, & malè habendo transit vita mortalium. Nam, & futura cogitantibus, præsentia delabuntur, & qui longinqua prospiciunt, quæ sub oculis sunt, non vident, & qui cras vivere destinant, hodie non vivunt. Nondum est, cujus initium speratur. Ita cum spes omnis, boni absentis expectatio sit, consequens est sperantem, pro eâ saltè parte, quâ sperat, mali aliquid pati: omnis ergò spes, ne tu confundaris, sit is, qui sperantem unquam deserit, qui ad opitulandum est potens, ad subveniendum proclivis, ad juvandum expeditus: qui fuit spes nostra ab uberibus matris nostræ: ille te non deseret, sis licèt pupillus, orphanus, parentibus orbis. Nam:

Qui pascit corvos Deus, is non deseret orbos.